

CHIẾC BÓNG

Sơn đến tìm tôi vào một buổi sáng thứ bảy. Hắn gọi sớm lắm, lúc tôi vẫn còn lười biếng trên giường ngủ theo thói quen của một ngày cuối tuần. Định cự nự mấy câu nhưng nghe giọng của Sơn thều thào trong điện thoại, tôi biết có chuyện chẳng lành đang xảy ra cho thằng bạn thân ở đầu giây bên kia, nên thôi.

Mở cửa cho Sơn bước vào, tôi ngạc nhiên nhìn hắn, và suýt nữa tưởng lầm người nào! Mới gặp Sơn đúng một tuần trước, trong ngày lễ ra trường, áo thụng thênh thang, tươi tắn với tương lai huy hoàng chờ đón sau bốn năm vật lộn cùng đèn sách. Vậy mà trước mặt tôi lúc này, Sơn rũ rượi như tàu lá chuối mùa đông. Hắn hốc hác, tóc tai bờm sòm, và nhất là áo để ngoài quần, chân đi dép, là điều tôi chưa hề thấy kể từ ngày quen nhau.

Vào đến nơi, Sơn thả người trên giường của tôi như không còn một chút sinh lực nào nữa. Có lẽ hắn phải cố gắng lắm mới lái xe nổi tới đây. Nhìn Sơn lúc này cũng hiểu hắn vừa trải qua một việc gì ghê gớm, một cú shock khủng khiếp nên mới ra nông nổi. Tôi định hỏi ngay, nhưng kịp dần xuống để Sơn lấy lại bình tĩnh. Tôi chậm rãi châm thuốc. Sơn chìa tay xin:

- Cho tao một điếu.

Lại một điều ngạc nhiên nữa. Trong đám bạn chung trường, Sơn thân với tôi nhất. Điều đáng nói là hai đứa tôi khác nhau hoàn toàn, như hai thái cực. Tôi ngoài giờ học vẫn hay lang thang, cà phê thuốc lá, vui đâu chầu đó... Sơn thì trái lại. Hắn bằng tuổi tôi, nhưng may mắn qua Mỹ sớm hơn với gia đình, từ nhỏ đến lớn vẫn quen sống trong khuôn khổ nên là một thằng con trai gương mẫu, chăm chỉ, và hiền lành. Sơn chưa bao giờ hút thuốc. Vậy mà lúc này Sơn đòi thuốc! Cũng được. Cho hắn sặc mấy cái biết đâu niềm u uất chất chứa bên trong theo khói thuốc tan ra chút nào chẳng! Tôi đưa điếu thuốc mới châm cho Sơn. Hắn không hút, chỉ ngẩn ngơ nhìn đóm lửa và làn khói nhẹ bay lên trần nhà, hờn như để tận phương nào. Không kiên nhẫn được nữa, tôi hỏi:

- Chuyện gì?

Sơn chậm chạp ngồi dậy, hỏi lại:

- Bình ạ, mà theo đạo gì?

Tự nhiên hắn hỏi tôi một câu hỏi có vẻ không ăn nhập gì với tình thế trước mắt.

- Đúng ra thì đạo Phật. Nhưng nhà tao chỉ thờ cúng ông bà.

Sơn sáng mắt lên:

- À, thờ cúng ông bà nghĩa là mày tin khi người chết vẫn còn có linh hồn, và linh hồn người chết có thể trở lại trần gian?

Tôi gật đầu:

- Lý thuyết thì như vậy, nhưng mà tao nghĩ việc thờ cúng ông bà là để con cháu nhớ ơn tổ tiên vậy thôi chứ chưa chắc ông bà có về mà hưởng.

- Tao biết bên đạo Phật của mày có thuyết luân hồi gì đó. Thuyết đó là sao nhi?

Ô hay, Sơn bỗng dung đi vào triết lý tôn giáo cao xa! Trông hấn có vẻ thành khẩn lắm, nhìn tôi chòng chọc chờ đợi câu trả lời.

- Ờ thì.... đại khái con người sống có nhiều kiếp. Đời sống hiện tại chỉ là một trong nhiều kiếp đó. Nếu kiếp này mày làm điều lành thì kiếp sau sẽ được hưởng phúc; hoặc nếu bây giờ mày gặp những điều không may thì đó cũng là hậu quả của kiếp trước làm điều xấu. Thí dụ như kiếp này mày là nhà giàu nhưng sống keo kiệt ích kỷ, không giúp đỡ người nghèo khó chung quanh, thì lúc chết đi có thể bị đày sang kiếp sau làm ăn mày nghèo khổ, đói không ai cho chẳng hạn.

Sơn gật gù:

- Té ra là vậy. Có điều trước khi đi đày sang kiếp khác, người chết sẽ đi đâu ?

- Đạo Phật tao dạy rằng nếu khéo tu nhân tích đức sẽ lên cõi Niết Bàn với Đức Phật. Còn không sẽ xuống Âm Phủ

- Vậy trường hợp nào linh hồn cứ vất vưởng ở trần gian, không lên Niết Bàn cũng không xuống Âm Phủ ?

- À, đó là trường hợp những người chết oan uổng, hay bất đắc kỳ tử. Linh hồn chưa dứt nợ trần nên cứ luyến tiếc ở lại, lang thang vất vưởng.

- Tức là....ma ?

- Ừ.

- Vậy mày tin có ma ?

- Nói thì nói vậy chứ tao chả có tin ma quỷ gì ráo trọi.... Còn mày? Tôi hỏi lại.

Sơn gật đầu lia lịa.

- Tin chứ. Trăm phần trăm.

- Thật sao? Mày có đạo mà.

- Thì cũng giống như mà đạo Phật mà không tin có ma vậy. Với lại....tao đã gặp ma từ mấy tháng nay, sao mà không tin cho được.

- Mà gặp ma?

Tôi suýt bật cười, nhưng kịp thời ngưng lại. Tính Sơn ít khi nói giỡn, và nhất là tình trạng thể thảm của hắn bây giờ lại càng không có lý do gì để đùa.

Sơn ôm đầu thiếu nảo:

- Đúng vậy.

Tôi chợt hiểu. Thì ra nãy giờ Sơn hỏi chuyện dông dài chỉ để chứng minh trên đời này thực sự có ma. Hắn sợ tôi không tin hắn đã gặp ma. Sơn nói tiếp:

- Đó là lý do tao tới đây gặp mà. Nói ra thì chắc không ai tin, nhưng tao chỉ có mà để chia xẻ. Để tao kể mà nghe chuyện này. Tin hay không tùy mà.

Và Sơn kể....

* * *

Cũng mới đây thôi, khoảng 3 tháng trước, một buổi tối cả nhà đều đi vắng, chỉ mình tôi ở nhà ngồi ôn bài cho Midterm ngày hôm sau. Khóa cuối cùng mà trượt một lớp là chậm ngày ra trường đến 6 tháng, nên dù nhứt đầu đến đâu cũng ráng gạo. Không hiểu tại sao hôm đó tôi cứ hồi hộp lo ra. Máy con số quay cuồng trên trang giấy. Càng suy nghĩ càng bí lối. Tôi bèn nẩy ra ý định mở máy nhạc thật lớn để mong xóa bỏ những lý luận sai bét trong đầu. Giữa lúc tôi đang cố tĩnh dưỡng đầu óc với tiếng nhạc, bỗng nhiên có tiếng nói:

- Anh nghe nhạc lớn quá.

Tôi tưởng Thu, em gái tôi. Nhưng khi quay lại thì không phải. Một người con gái lạ mặt, cũng trạc tuổi em tôi, đang đứng ở cửa mỉm cười. Nàng nói:

- Xin lỗi, Yên gõ cửa mà anh không nghe. Có Thu ở nhà không anh?

Tôi lại tắt máy nhạc, và nhớ ra Thu đã mượn xe đi đâu từ hồi chiều nên trả lời:

- Thu đi vắng rồi. Nó không phone cho cô sao?

Cô gái lắc đầu:

- Không, Yên chỉ nhân tiện đi ngang đây nên ghé lại định mượn Thu cái note hôm kia bệnh không vào lớp. Thôi để mai Yên gặp Thu trong trường cũng được. Xin lỗi làm phiền anh.

- Không sao. Tôi là Sơn. Cô, à...Yên muốn nhắn gì lại cho Thu không?

- *Không cần lắm. Chào anh Sơn .*

Nói xong, nàng đi thật mau ra ngoài, đột ngột cũng như lúc nàng đến. Tôi bỗng thấy cảm giác lân lân kỳ dị đối với người con gái lạ mặt tự xưng là bạn của em gái mình. Cuộc gặp gỡ bất ngờ và ngắn ngủi đến nỗi tôi quên mất thắc mắc làm sao nàng vào được trong nhà, và đi đến tận phòng của tôi ?.

Sau 2 ngày dồn hết tinh thần để thi cử, tôi gặp Thu và hỏi thăm về Yến . Nó ngạc nhiên nói không có bạn gái nào tên là Yến cả làm tôi chung hững, nghi ngờ hỏi lại:

- *Hay mà ỳ định dành một bất ngờ cho tao chăng?*

Thu phì cười:

- *Còn khuya ông ơi. Tui đâu có tốt dữ vậy. Lần trước ông làm tui quê quá, đâu dám thử lần nữa.*

Nghe nó nói tôi mới thực sự tin, và thất vọng đi ra. Số là trước đây không lâu, có lẽ thấy ông anh cứ miệt mài với đèn sách nên thiếu vắng một bóng hồng trang điểm. Một hôm Thu nói với tôi:

- *Thứ bảy này anh theo em tới party nhà con Thanh đi. Em giới thiệu con bạn mới quen. Nó mới ở tiểu bang khác tới, chưa có kếp đâu.*

Kết quả sau đêm party, em gái tôi cự một tràng dài:

- *Trời ơi, anh thiệt là....cù lần quá mức. Linda nó qua đây từ nhỏ nói tiếng Việt không rành thì xài tiếng Anh, có sao đâu? Bày đặt mô-ran con người ta này nọ. Xí, ai mà chịu nổi cái tính gàn của anh.*

Từ đó , tôi biết rằng Thu sẽ không bao giờ bày lại màn giới thiệu nào nữa.

Vậy Yến là ai? Từ phương nào đến? Tôi cứ băn khoăn suy nghĩ vẫn vơ về người con gái đã gặp trong vài phút ngắn ngủi. Linh cảm cho tôi biết rằng, người tôi mong đợi từ lâu đã đến. Nhưng nàng là ai? ở đâu?

Tôi vẫn ôm mối thắc mắc đó trong lòng, và lén đến tất cả các lớp Thu em tôi học với hy vọng mong manh tìm gặp lại Yến. Tất cả đều vô ích. Nàng như bóng chim tăm cá. Tôi không thể làm được việc gì khác khi đầu óc cứ bị những dấu chấm hỏi không câu trả lời. Giữa lúc tôi đang thất vọng, và tự an ủi sự gặp gỡ tuần trước chỉ là ảo giác mơ hồ, thì...Yến tìm đến.

Cũng giống như lần trước, tôi đang ở bàn học lo mấy cái homework, bỗng nghe tiếng:
Hello!

Tôi giật mình quay lại, suýt nữa bật kêu thành tiếng. Chao ôi, có phải tôi đang mơ? YẾN đang đứng trước cửa, tươi cười vẫy tay chào. Tôi đứng phắt dậy, tay đập vào mé bàn đầu giường. Rõ ràng là sự thực mà, nào phải là ảo ảnh mơ hồ gì đâu? Tim tôi đập mạnh, áp úng hỏi:

- *Yến, có phải Yến đó không?*

Nàng vẫn giữ nguyên nụ cười, lễ phép:

- *Dạ. Anh Sơn vẫn khỏe chứ?*

- *Yến vào chơi đi. Thu đi vắng, nhưng có lẽ sắp về.*

Vừa nói xong, tôi thấy mình lạc đề, may sao Yến không để ý thái độ lúng túng của tôi. Nàng tiến đến bàn học của tôi và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Tôi bắt đầu yên tâm bình tĩnh trở lại vì Yến có vẻ không ra đi vội và như lần trước. Tôi nói:

- *Tôi có hỏi Thu, nhưng nó nói...*

- *Không có cô bạn nào tên Yến cả. Nàng tiếp lời.*

Tôi gật đầu:

- *À ha, con nhỏ xạo quá.*

Yến hơi cúi đầu, chân lí nhí trên mặt đất.

- *Không phải Thu xạo, mà là...Yến xạo đó.*

Tôi ngạc nhiên:

- *Yến không phải bạn của Thu thật sao?*

- *Không phải. Anh Sơn có trách Yến không?*

- *Đâu có sao. Vấn đề là Yến trở lại.*

Nàng ngẩng mặt hỏi tiếp:

- *Nhưng anh có thắc mắc là tại sao Yến đến đây, và lại nhận là bạn của Thu không?*

- *Có...sơ sơ. Tôi thành thật. Nhưng nếu Yến không muốn nói thì tôi cũng không hỏi.*

Nàng bỗng trở nên nghiêm trang nói:

- *Yến muốn kể cho anh Sơn nghe một câu chuyện.*

Tôi im lặng, chờ nghe câu chuyện của người con gái bí mật đối diện.

Yến trầm ngâm giây lát và bắt đầu:

- *Trước khi ba má anh mua căn nhà này, thì đây là nhà của Yến.*

- *À. Tôi khẽ thốt.*

- *Và căn phòng anh đang ở đây cũng là phòng của Yến.*

Tôi lại “à” thêm một tiếng nữa

- Từ khi anh dọn về đây, sự sắp xếp cũng không thay đổi gì mấy. Đây cũng là chỗ để bàn học ngày xưa của Yến. Kia là chiếc giường. Chỉ khác có chỗ anh để dàn máy, ngày trước Yến để cái piano ở đó. Tuần trước đến đây Yến định nói nhưng thấy anh bận học thi nên thôi. Yến muốn cảm ơn anh Sơn đã nuôi con Jennie giùm Yến .

- Con Jennie?

Và tôi chợt hiểu.

Thực ra, khi mới dọn vào căn phòng này, cảm giác đầu tiên cho tôi thấy chủ nhân trước ở đây hẳn là phái nữ. Dù căn phòng đã được dọn sạch sẽ, vẫn như có mùi hương còn thoang thoảng chung quanh. Phía bên kia cửa sổ là vườn sau, có vài cụm hoa mọc sát tường, chỉ có con gái mới trồng hoa bên cạnh cửa phòng như vậy. Tôi nghĩ. Điều đặc biệt là một con chim Hoàng Yến không hiểu từ đâu bay đến đậu trên khung cửa sổ hót líu lo. Thu em tôi thích lắm, kiếm một cái lồng thật đẹp và dụ nó về phòng mình mà không được. Tôi lấy chiếc lồng, tháo bỏ cánh cửa, treo bên ngoài cửa sổ. Lạ thay, con chim nhỏ ban ngày ca hót rộn rã khắp vườn, tối đến tự động bay vô lồng ngủ ngon lành. Thỉnh thoảng lại bay khắp phòng ca hót như là một nơi quen thuộc của nó vậy. Cả nhà tôi đều cho là điều kỳ lạ, và chộc tôi có số.... nuôi chim.

- Té ra con chim, con Jennie trước kia ở đây với Yến, hèn gì nó cứ quen ở đây. Có phải Yến muốn lấy con chim lại? Mà lúc dọn nhà đi sao Yến không mang nó theo luôn?

- Yến không thể.

- Chỗ ở của Yến họ cấm nuôi chim ư?

Nàng lắc đầu, giọng trầm hẳn xuống.

- Không phải. Mà là nơi Yến đến, con Jennie không thể đến.

Tôi ngạc nhiên:

- Tại sao?

Yến cúi đầu xuống, hình như nàng bật khóc. Đôi vai rung rung làm tôi bối rối, không biết mình đã nói gì chạm đến tâm sự nàng.

Yên lặng một lúc, Yên ngẩng mặt, mắt hơi đỏ, hỏi:

- Anh Sơn biết tại sao ba má Yến bán nhà này không?

- Không. Tôi trả lời

- Sau khi em bệnh mất, ba má Yến buồn quá nên bán nhà dọn đi nơi khác.

Tôi tưởng như mình nghe lầm nên hỏi lại:

- *Yến nói gì?*

- *Sau khi em mất, ba má em bán nhà này và dọn đi.*

Lần này tôi nghe rõ ràng từng chữ một “*Sau khi em mất...*” Nghĩa là nàng.... đã chết. Vậy ai đang ngồi nói chuyện cùng tôi đây? Tôi nhìn Yến. Nàng vẫn nghiêm trang và lặng lẽ, không chút gì tỏ vẻ đùa giỡn.

- *Anh không hiểu Yến nói gì. Tôi thảng thốt.*

- *Yến nói bây giờ Yến không phải là người. Yến chỉ còn lại là một linh hồn, một chiếc bóng.*

Tôi bắt đầu bực mình.

- *Yến thực sự là ai? Tôi không thích lối nói đùa đó đâu.*

Bỗng nhiên tôi thấy Yến mờ dần, mờ dần, rồi tắt hẳn. Thoáng chốc, nàng lại xuất hiện ở cửa, biến mất. Tôi lại thấy Yến trước mặt, bên trái, bên phải, khắp mọi nơi. Và cuối cùng trở về chiếc ghế trong tư thế cũ.

- *Anh đã tin Yến chưa?*

Nàng buồn bã hỏi. Dĩ nhiên tôi đã tin. Chúa ơi, người tôi mong đợi, tìm kiếm mấy ngày qua chỉ là một chiếc bóng, một hồn ma bóng quế. Tim tôi như ngừng đập, tri giác hoàn toàn mất hết. Yến nhìn hồi lâu thấy tôi không phản ứng, bèn đứng dậy đi về phía cửa, và tan biến...

* * *

Sơn ngừng kể, mặt buồn rủ rượi. Tôi biết Sơn nói thật. Hẳn ít khi đặt chuyện, và chắc chắn không thể dựng một câu chuyện như vậy. Không lẽ có ma thực ư?

Tôi thắc mắc:

- *Mấy tháng nay tao thấy mày vẫn bình thường cơ mà, đâu có gì là....bị ma quỷ ám ảnh đâu?*

- *Dĩ nhiên không ai biết chuyện này. Tao giấu hết, ngay cả gia đình tao nữa. Mày là thằng đầu tiên tao kể đó.*

- *Vậy rồi sau hôm đó, Yến có trở lại không?*

Sơn lẩm nhẩm gật đầu.

- *Có, để tao kể tiếp.*

Trọn ngày hôm sau, tôi không dám vào phòng của mình đến nửa bước. Ở lì tại phòng khách mở TV từ đài này sang đài khác mà hồn cứ bị ám ảnh câu chuyện xảy ra tối qua. Nói ra thì chắc chắn không ai tin, không chừng lại tưởng tôi viết tiểu thuyết!

Đến tối, tất cả mọi người đều vào phòng, riêng mình tôi vẫn đóng đô trên chiếc sa lông giữa nhà, không tài nào dỗ được giấc ngủ. Hình ảnh của Yến chập chờn trong đầu. Tôi thấy như Yến đang ngồi trước mặt thì thào “*Yến chỉ còn là một linh hồn, một cái bóng...*”. Có ai hiểu cho tôi không? Người tôi mong đợi, tìm kiếm, khi gặp thì chỉ là một hồn ma. Tôi sợ nàng, nhưng cũng nhớ nàng.

Trần trọc trên ghế mãi, bỗng dưng tôi có ý định đánh bạo trở về phòng. Yến có thể hiện ra trong phòng tôi thì cũng có thể xuất hiện mọi nơi. Lánh ở đây chỉ vô ích, không chừng nàng thấy thái độ sợ sệt của tôi tối qua nên bỏ đi luôn cũng nên. Ý nghĩ này làm tôi xôn xang. Nỗi sợ hãi lắng xuống, niềm nhớ càng tăng lên. Tôi cương quyết đứng dậy đi vào phòng.

Mọi vật vẫn quen thuộc như mọi ngày. Trên bàn học, chiếc đèn vẫn cháy sáng từ hôm qua đến nay. Ngoài cửa sổ, con chim Jennie đang rũ cánh yên ngủ trong lồng.

Có lẽ Yến sẽ đi luôn không trở lại nữa. Tôi chán nản gieo mình xuống giường tự xỉ vả mình là một thằng hèn nhát. Nằm nghĩ mông lung hồi lâu, tôi tỉnh hẳn người nghe tiếng chim hót líu lo phía cửa sổ. Một cảm giác bén nhạy cho biết Yến đang ở đâu đây. Tôi không thấy nhưng con Jennie có thể nhìn thấy và cất tiếng chào chủ nhân. Tất cả mọi sợ hãi ban đầu mất hết, tôi ngồi vùng dậy, khẽ gọi rôi rít:

- *Yến ! Yến !*

Không hiểu tôi gọi đến lần thứ mấy thì quả nhiên Yến hiện ra. Nàng đang tựa cửa sổ, vẫy tay đùa cùng con chim nhỏ. Tôi mừng rỡ suýt nữa kêu thành tiếng. Nàng là ma, là mị, là quỷ...đều không thành vấn đề nữa. Trước mặt tôi chỉ là một người con gái linh động, dễ thương, một mẫu người tôi từng vẽ vời trong trí óc nay đã tìm thấy.

Tôi đi về phía Yến, nói:

- *Yến, anh xin lỗi nghe.*

Nàng quay lại, hơi mỉm cười:

- *Anh Sơn không sợ Yến nữa sao?*

- *Không .*

Tôi hùng dũng đáp và tiến lại gần hơn. Khoảng cách thu ngắn lại vừa đủ tầm tay, tôi càng nẩy mỗi nghi ngờ mãnh liệt. Có phải trước mặt tôi chỉ là cái bóng? Không thể được. Tôi thấy Yến như bao người khác, từng đường nét, mái tóc, sống mũi... Nàng là cái bóng hay là người thực sự? Tôi vùng tay về phía trước. Yến lập tức biến mất. Tôi nghe tiếng nàng sau lưng:

- *Em ở đây.*

Tôi quay lại, ngượng ngừng hỏi:

- *Yến vẫn còn giận anh sao?*

Nàng lắc đầu:

- *Em đâu có giận anh. Nhưng...*

Tôi bỗng sực nhớ, và cỡi chiếc Thánh Giá trên ngực bỏ vào túi quần hỏi lại:

- *Hay là cái này làm Yến sợ?*

Nàng bật cười:

- *Em có phải “Dracula” đâu mà sợ Thánh Giá*

- *Dracula? Bộ có thật sao?*

- *Anh thấy trên TV hoài mà.*

- *Đó là TV. Anh muốn nói...ngoài đời, ở thế giới bên kia.*

- *Điều đó em không thể nói được . Nhưng em không phải Dracula.*

- *Yến là Dracula anh cũng không sợ.*

- *Thật không?*

- *Thật chứ.*

Tôi và nàng cùng bật cười. Tự nhiên, cả Yến lẫn tôi như đã quen nhau từ lâu lắm, nói chuyện không dứt lời. Đối diện tôi rõ ràng là một thực thể. Tôi nghe tiếng nàng bên tai, cảm thấy hương nàng trên mặt. Vậy mà mấy lần đưa tay về phía trước mong tìm thấy một sự khác biệt, chỉ thấy một khoảng không vô nghĩa. Yến không biến đi như lần trước, chỉ nhìn tôi buồn bã như muốn nói: “*Anh vẫn chưa tin sao? Em chỉ là cái bóng !*”

Khi trời gần sáng, Yến ngỏ lời từ giả. Tôi tò mò hỏi:

- *Yến có bao giờ hiện ra gặp ba má không ?*

- *Không được, luật cấm mà. Yến chỉ có thể trở về trong giấc mộng của ba má thôi.*

- *Anh làm cách nào để gặp lại Yến ?*

Nàng trả lời trong khi bóng mờ dần:

- Em lúc nào cũng ở cạnh anh và sẽ gặp anh hoài. Nhưng nhớ đừng kể cho ai chuyện của em nghe, kể cả ba má anh và Thu. Nếu không em sẽ không thể gặp lại anh nữa.

Son ngừng lại, chằm một điệu thuốc khác, cũng chỉ để nhìn đốm lửa và làn khói tan, mơ màng.

- Kể từ hôm đó, ngày nào Yến cũng hiện ra gặp tao. Nàng xuất hiện bất cứ ở đâu có tao, ngay cả ban ngày, trong lớp học, sở làm v.v... Đương nhiên là không ai thấy ngoại trừ tao. Bình ạ, nàng là người con gái mà trước kia tao hằng vẽ vời, mơ mộng. Tao yêu nàng say đắm dù nàng chỉ là một cái bóng không thực. Mấy tháng qua mà cũng thấy, tao vui vẻ yêu đời một cách cuồng nhiệt dù đang thi cử mệch bở hơi để ra trường. Tình yêu tui tao thật thánh thiện như hai đứa trẻ. Không một ai trên cõi đời này biết rằng tao có hai cái bóng, một của tao, và một của Yến .

Mặt trời đang lên cao, rọi vào khung cửa in bóng Sơn trên tường. Hấn làm tôi nghi ngại. Hai cái bóng. Một cái tôi đang thấy, của Sơn, trên tường. Còn cái bóng thứ hai? Có phải Yến cũng đang có mặt trong phòng này? Ý nghĩ này làm tôi run giọng:

- Như vậy Yến

Sơn hiểu ý xua tay nói:

- Yến không có ở đây đâu. Nếu có, tao đã không kể chuyện này cho mày.

Câu trấn an của Sơn làm tôi yên tâm, nhưng vẫn nghi ngờ đảo mắt nhìn khắp phòng làm Sơn gất lên:

- Đã bảo Yến không có ở đây sao mày vẫn sợ? Mày vốn không tin có ma và không sợ ma cơ mà.

Đúng vậy. Tôi không tin có ma, nhưng trước khi Sơn đến đây mà thôi. Tôi hỏi:

- Sao mày kể chuyện này cho tao? Yến dặn mày đừng nói với ai cả mà?

Sơn trở lại nét buồn bã :

- Không thành vấn đề nữa, vì nàngđã đi rồi.

Tôi ngạc nhiên:

- Yến đã đi ? Đi đâu? Hỏi nào?

- Mới tối qua.

Tức là chỉ 3 ngày sau hôm làm lễ ra trường. Tôi ra tiệm lấy xấp hình chụp hôm làm lễ. cuối cùng rồi cái nợ cầm thư cũng trả xong. Nhìn lại mình đi hia, đội mũ, khăn áo khệnh khạng mà bỗng dung buồn thấm thía. Một ngày quan trọng đáng nhớ trong đời dĩ nhiên phải có sự tham dự của tất cả người thân. Mỗi người đến cùng tôi chụp vài “pô” làm kỷ niệm. Cả những thằng bạn vốn không thân thiết gì lắm trong trường cũng vui vẻ tới bắt tay chia mừng. Dĩ nhiên Yên cũng có mặt hôm đó, nhưng đâu ai biết. Mỗi hình tôi chụp đều có Yên bên cạnh. Vậy mà giờ đây, Yên đâu? Tôi thờ dài sườn sượt. Đâu ai chụp được hình một bóng ma!

Coi thật lạ được một nửa, tôi chán nản ném cọc hình trên bàn và định gọi Yên. Tôi bỗng chú ý thấy một chấm đỏ ứng hiện trên tấm hình nằm trên cùng. Cầm lên thì nó biến mất và chỉ xuất hiện trở lại khi tôi để đúng vị trí phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn: *Yên!* Tôi mừng rỡ suýt nữa hét to lên. Đây là tấm hình chụp lúc tôi sắp hàng chuẩn bị lên khán đài. Cái áo thun màu đỏ của Yên nổi bật giữa hàng áo đen rộng thùng thình như con chim lửa giữa đàn quạ. Tôi vội vàng kiểm soát lại mấy tấm kia, để dưới mọi góc độ, nhưng không thấy gì khác lạ, chỉ một tấm duy nhất này mà thôi.

Tôi gọi rồi rít:

- *Yên ơi, em ra đây mau.*

Không nhắc đến lần thứ hai, Yên đã xuất hiện ở cửa trong sự ngỡ ngàng của tôi. Từ ngày quen nhau, tôi chưa bao giờ thấy nàng rực rỡ hơn lúc này. Nàng đứng đó, mỉm cười, hơi nghiêng mình làm duyên:

- *How do you think?*

- *You're pretty. Em định “diện” đi đâu?*

- *Bí mật.*

Yên ra dấu trong một điệu bộ khôi hài.

Nhớ lại tấm hình, tôi đưa ra nói:

- *Em nhìn cái này xem có gì lạ?*

- *Tấm này chụp mấy ngày trước có gì lạ?*

Tôi đưa tấm hình vào sát ánh đèn và điều chỉnh cho đến khi hình Yên hiện lên trên mặt giấy.

- *Thấy gì chưa?*

Tôi hỏi và chờ một lát không thấy trả lời bèn quay lại.

Yến đang lộ vẻ hoảng sợ đến tột độ. Chỉ mấy giây trước nàng mới cười nói như đóa hoa hàm tiếu, bây giờ mặt bỗng nên tái xanh, tay run rẩy, lắp bắp.

- *Tại sao? Tại sao như vậy được?*

Thái độ của Yến làm tôi hoảng lây.

- *Yến, em sao rồi...?*

Tôi ngưng ngang câu nói vì một cảm giác kỳ lạ chạy từ đôi tay. Bấy lâu nay, tôi đã quen với sự vô thể của Yến. Nàng chỉ như một chiếc bóng trong gương, thấy đó mà không thể đụng tới. Nhưng bây giờ, trong lúc hốt hoảng nắm tay nàng để trấn an, tôi thấy rõ ràng mình đang chạm vào một ...vật thể. Phải, một làn da mịn màng nằm trong tay tôi. Không tin ở xúc giác mình, tôi di chuyển theo cánh tay Yến, qua bờ vai khẽ run, tới gò má ươn ướt. Hoàn toàn là sự thật. Ôi, có phải Chúa Giê-Su đã chứng thực tình yêu của tôi nên cho Yến mang lại thể xác mà nàng đã lìa bỏ khi nằm xuống.

Tôi xúc động, ngỡ ngàng hỏi:

- *Yến ơi em đã thành lại người rồi! Chúa cho em sống lại rồi phải không ?*

Nàng ngả vào tôi, bật khóc thút thít.

- *Anh Sơn, ôm em đi, mau lên kẻo không kịp nữa.*

Tôi đón lấy trọn vẹn tấm thân nồng ấm của Yến, ôm chặt. Người yêu tôi đây, thực sự trong vòng tay. Một cảm giác kỳ diệu lần đầu tiên được ôm trọn người yêu vào lòng làm tôi ngây ngất.

- *Anh ơi, em sắp phải xa anh rồi. Hu...Hu.....!*

Tiếng khóc của Yến đưa tôi về thực tế, bàng hoàng hỏi:

- *Tại sao?*

- *Nếu em bị máy ảnh chụp được hình như vậy, nghĩa là em không còn linh ứng nữa.*

Em sắp phải đi hóa kiếp rồi.

- *Anh không hiểu. Ai bắt em đi?*

- *Dĩ nhiên anh không hiểu. Đâu có linh hồn nào ở lại trần gian vĩnh viễn. Sẽ có thời hạn về một thế giới khác. Em biết có ngày hôm nay, nhưng không ngờ nó lại đến quá sớm. Em tưởng...*

Đang nói bỗng Yến nhìn ra phía cửa sổ, mặt lộ vẻ sợ hãi cực điểm. Cùng lúc đó, con chim Jennie này giờ vẫn im lặng, bỗng nhảy nhót thật dữ dội trong lồng. Nó hót lên những tiếng kêu thảm thiết tôi chưa hề nghe qua.

Yến ôm chặt lấy tôi thét lên hãi hùng.

- *Không, không! Con không đi, con chưa muốn đi! Giữ em lại anh Sơn ơi, hu ..hu...!*

Yến đã thấy gì? Có ai nữa đang ở trong phòng tôi? Những người từ thế giới bên kia đến đây bắt Yến của tôi đi.

Tôi chỉ biết ôm Yến với tất cả sức mạnh của mình. Chúa Giê-Su ơi! Mẹ Maria, Quan Thế Âm Bồ Tát! Các Ngài đã tạo ra vũ trụ và đem tình thương đến cho nhân loại. Xin hãy thương xót chúng con. Các Ngài đã cho Yến và con gặp nhau khi quá muộn màng nhưng cũng đủ cho con những tháng ngày hạnh phúc. Đừng chia lìa chúng con tội nghiệp. Xin hãy để Yến ở lại, dù nàng vĩnh viễn chỉ là cái bóng mong manh!...

Tôi đã cầu xin tất cả những gì có thể cầu xin. Đã chống cự với tất cả bản năng của mình. Nhưng vô ích. Vòng tay Yến lỏng dần, và tay tôi cũng từ từ đi vào khoảng không như đang ôm phải mớ tơ trời...

Không gian như lắng đọng. Dư hương của Yến vẫn còn đâu đây. Tôi nghe như có tiếng khóc tuyệt vọng của Yến từ cõi xa xăm nào đó vọng vọng lại.

* * *

Sơn gục đầu vào gối khóc nức nở.

Tôi đứng yên không dám thở mạnh. Nếu người kể không phải là Sơn, và hắn đang tâm tức như đứa trẻ bị tước mất món đồ chơi quý giá, có lẽ tôi chỉ cho là câu chuyện Liêu Trai Chí Dị tân thời. Ngày nay thiên hạ đang háng hái đi vào thế kỷ 21, vậy mà tại cái xứ Hiệp Chúng Quốc tân tiến này bỗng xảy ra câu chuyện huyền hoặc không thua chi mấy chuyện cổ tích Tàu từ cả chục thế kỷ trước.!!

Chiều hôm sau, Sơn lại rủ tôi cùng đi. Hắn đã hỏi dò và biết được nơi Yến yên nghỉ. Nghĩa trang nằm cách xa thành phố khoảng nửa giờ lái xe. Sơn mua thật nhiều hoa và cả giấy vàng mã mang theo. Loay hoay tìm kiếm một hồi, hai đứa chúng tôi dừng lại trước một ngôi mộ. Sơn quy xuống mặt đất khi thấy trên tấm bia đề: Trần Thị Phương Yến. Sinh năm 19...tại Vietnam. Mất năm 19...tại Hoa Kỳ. Trên dòng chữ là bức ảnh bán thân của một cô gái xinh xắn, tóc xõa ngang vai.

Nước mắt Sơn đầm đìa. Hắn móc túi lấy ra một tấm hình, nói:

- *Mày coi.... mày coi...*

Sơn không nói thành lời được nữa. Tay hắn run rẩy cầm tấm hình đưa ra. Đây chắc là tấm hình có Yến trong đó. Tôi bỗng cảm thấy ớn lạnh, nhưng óc tò mò mãnh liệt không dè nén nổi, tiến đến định xem cho rõ. Tôi chưa kịp đụng tới, chợt một tiếng kêu thanh thót vang lên. Một vật thể nhỏ màu vàng xẹt ngang tay Sơn, bay lên, mang theo tấm hình.

Sơn la lên:

- *Jennie! Yến ! Yến !*

Hắn vùng đứng dậy chạy theo con chim nhỏ.

Sự việc xảy ra quá đột ngột tôi không kịp phản ứng. Khi định thần lại thì Sơn đã chạy một quãng khá xa. Trước mặt Sơn là đốm nhỏ của con chim Hoàng Yến. Lập tức tôi cũng vội vã chạy theo. Như có một sức mạnh vô hình đẩy phía sau, Sơn chạy thật mau. Khoảng cách tôi và hắn xa dần, mặc cho tôi gọi cách mấy cũng không ngoái cổ nhìn lại. Chạy thêm một đoạn nữa, Sơn khuất hẳn sau những ngôi mộ trùng điệp. Tôi đành đứng lại, thở hồng hộc, và cố gọi "*Sơn ơi ...ơi....ơi.....!!*"

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng tôi hòa trong gió chiều dặt dừ vọng lại. Nghĩa trang âm u. Hàng ngàn cây Thánh Giá của hàng mộ nối tiếp nhau như chuyển động, cùng nhau nhảy múa vũ điệu ma quái.

Tôi vùng bỏ chạy về phía cổng nghĩa trang !